

Methlings digt i mørket

Til december byder Radio Drama på en rekord af dansk radiodramatiks legende!

I 1944 fik en ung mag.art. i sammenlignende litteratur antaget radiostykket "Begær og Brøde" af den danske statsradiofoni. Hans navn var Finn Methling, og resten er radioteaterhistorie. For dette krøllede hoved skulle sammen med kolleger som H.C. Branner, Leif Panduro og Ernst Brun Olsen revolutionere det danske radiospil. Ligesom Kjeld Abell frigjorde sceneteatret fra tung naturalisme, kulisse- støj og snoretræk og lukkede fantasien ind på de skrå brædder, på samme måde ophævede Methling de radiofoniske naturlove og gjorde radioteater til en legesyg og uforudsigelig affære, stærkt påvirket af filmkunsten og sine ideer om den flerdimensionelle virkelighed. I 1950'erne og 1960'erne var han særlig produktiv, og med spillene "Sangen til Hanne" og "Kukkerhuset ved Åkandesøen", der begge er skrevet til Osvald Helmuth, opnåede litteratormagisteren at blive en folkelig kultfigur.

Det er blevet til over 30 radiospil. Foreløbig, altså. For fænomenet Methling er ikke gået på pension. I sit private kukkerhus på Møn skriver den snart 87-årige videre, og i december 2004 har Radio Drama premiere på hans seneste opus. Hele 60 år efter sin debut holder det danske radiospils "grand old man" et nyt radiospil over dåben! Det må være radiorekord – også på verdensplan.

"Taj Mahal" hedder stykket, en radiomonolog instrueret af Ole Kröll og med Bent Mejding i rollen som den gamle mand, der forsøger at tale og drømme sig over sin kones død.

Det virkelige Taj Mahal er et kolossalt mausolæum i hvidt marmor, rejst af den indiske fyrste Sha Jahan til minde om hans elskede hustru. Og selv om Methlings udgangspunkt ikke er Indien, men et dansk parcelhuskvarter i vor tid, ja så er hans tekst også en slags gravmæle, en gammel mands sorgarbejde efter tabet af en livsledsager gennem et halvt århundrede.

Forfatterens kone, multikunstneren Margit Methling døde sidste sommer. Tekster, der er affødt af helt konkrete hændelser i en forfatters liv, kan få noget pinligt og privat over sig, med mindre det er en rigtig digter, der fører pennen. Og det er det her. Tekstens billeder, Mejdings stemme, Ole Krølls diskrete instruktion og Solveig Bergers lydregi bringer os på en bevægende – og bevæget - rejse i tid og rum. Den gamle fabulant kan kunsten at løfte det private over i det almene:

Døden. Fantastisk og vældig. Som kærligheden.

De skrig, der lyder inde i mig, er dit drømmegravmæles minareter, og gråden er kuplens kæmpelotus-tåre med flere tårer i sit følge. Taj Mahal. En marmorhvid åbenbaring. Et digt. I mørket.

Jan Ole Nielsen, Lektor, cand.mag.